

Natuur

Op stap met Alan Phillips, over problemen toegankelijkheid

Auteurs: Valérie Vandenabeele & Alan Phillips

De eerste corona-lockdown, in de lente van 2020, zorgde voor een hele verandering op het platteland. Fauna waagde zich op anders drukke plaatsen, omdat de mens in zijn kot moest blijven, maar de mensen zochten geestelijke rust in het nabije buiten. Het platteland kende een nooit geziene toevlucht van gezinnen, wandelaars en fietsers (toen de enige toegelaten manier van verplaatsen tijdens de lockdown).



Om de druk ter verlichten en de globale gezondheid via grotere afstandsregels te helpen, stelden sommigen hun tuin tijdelijk ter beschikking voor gezinnen zonder en anderen maakten extra paden toegankelijk om wandelaars te spreiden. In coronatijden, hebben mensen nood aan ontsluiting voor de mentale en fysieke gezondheid, zeker in verstedelijkte omgeving. Het is een van de elementen waarmee private eigenaars gevraagd worden rekening te houden wanneer ze een visie voor hun eigendom opmaken, of die nu groot of klein is.

Mensen hebben nood aan ontsluiting voor de mentale en fysieke gezondheid, zeker in verstedelijkte omgeving.

Echter, de kloof tussen stad en platteland is nooit zo groot geweest. De maatschappij verwacht nabij toegankelijk groen, maar het

gebrek aan respect van de bezoeker voor de eigenaar die dit ter beschikking stelt, is schering en inslag... Dit maakt het ook moeilijk om private beheerders te blijven overtuigen om hun eigendom toegankelijk te stellen.

De kloof tussen stad en platteland is nooit zo groot geweest.

Alan Phillips, eigenaar van een mooi bos- en natuurgebied in de provincie Antwerpen getuigt van het teleurstellend gedrag van steeds meer recreanten. Reeds meer dan 10 jaar heeft hij samen met de bosgroepen een toegankelijkheidsregeling dat een groot deel van zijn domein openstelt. Daarbij had hij speciale aandacht voor zowel wandelaars, fietsers als ruiters. "Ik heb de wandelwegen speciaal in een lus voorzien, zodat mensen niet langs dezelfde weg terug moeten komen en meer kunnen zien. In

theorie ziet het er goed uit, want de eigenaar beslist in het kader van zijn visie wat opengesteld kan worden en waar andere functies zoals natuur prioritair zijn."

"Het probleem is echter dat mensen geen rekening houden met de regels. Eens je een pad open maakt voor wandelaars, komen fietsers en paarden er toch door. Er is geen controle en geen handhaving, of we moeten het zelf doen en een beëdigd veldwachter in dienst nemen." Een dure aangelegenheid, voor wie iets wil doen voor de maatschappij...

"Als je een gewone hindernis zet, breken ze het af. Er is geen respect. Daarenboven komen er ook regelmatig crossers door gereden, wat wettelijk helemaal niet mag. Je moet steeds achter de mensen aan zitten, dat is voor ons als eigenaar ook niet fijn."



“Meestal blijven ze wel op de paden, hoewel mountainbikers toch graag eens op de duinen rijden. Dan moet ik speciaal hindernissen aanleggen, soms zelf bomen of struiken aanplanten, enkel opdat men de regels zou respecteren. Een natuurlijke hindernis werkt in mijn ervaring wel beter. Immers, wanneer je een verbodsbord zet en ze willen er graag door, gaan ze er toch door. Een natuurlijke hindernis vergt vaak teveel moeite.”

Wanneer je een verbodsbord zet en ze willen er graag door, gaan ze er toch door.

“En dan is er nog het probleem van loslopende honden. Hoe verder van de auto-wegen, hoe meer je er ziet. Ze denken dat niemand het ziet en zullen hun viervoetige vriend eens fijn laten rondlopen. Als je hen aanspreekt, zeggen ze allemaal: “mijn hond luistert en doet niets”. Toch maakte corona duidelijk dat in die periode veel meer reekitsen gedood of door geur verstoten werden door hun moeder. En dan zijn er nog de talrijke kuikens van grondbroeders of hazenjongen in velden en akkers die men vaak niet opmerkt.”

Toch maakte corona duidelijk dat in die periode veel meer reekitsen gedood of door geur verstoten werden door hun moeder.

“Enkele weken terug (n.v.d.r. dit interview werd afgenomen in de maand juli), op een breed zandpad waar auto's over rijden, zag ik iets. Het was een jong reetje van dit jaar. Wat doet het daar in het midden van de open weg? Ik ga kijken en hoor hoe het jong

zijn moeder roept. Het was zijn mama kwijt. Daar zat het dan verloren, op een pad waar normaal veel doorgang is, ook van wandelaars. Ik heb meteen aan de mensen die langs daar wilden wandelen gevraagd om een ander traject te kiezen en uitgelegd dat daar een reetje zijn mama probeerde terug te vinden. Ze waren toen wel begripvol en kozen een andere weg.”

“Ik ben blij dat ik nog een veldwachter heb. Vroeger had elk gebied op het platteland er wel een, de Koninklijke Sint-Hubertus Club van België had 10 beëdigde veldwachters die je kon oproepen. Vroeger gingen die mensen actief achter stropers aan en was er professioneel toezicht op het platteland voor allerlei andere problemen. Vandaag is dat jammer genoeg niet meer zo. De beëdigde veldwachters zijn beknopt in hun mogelijkheden, maar hebben wel een intensieve en soms risicovolle taak. De politie mist de nodige interesse voor plattelandsproblemen en er is sterk teruggeschoefd op de Natuurinspecteurs, ook al zijn er recent een paar ‘bij’ gekomen. En dan nog, tegenwoordig gaan ze liever overdag jagers inspecteren tijdens legale jachtpartijen, dan 's nachts de werkelijke stroperij te gaan bestrijden. In overheidsdomeinen die open zijn voor publiek zie je ze nog wel eens mensen aanspreken op de regels, maar voor private domeinen is in de praktijk niet veel handhaving meer voorzien.”

De overheid maakt het dan nog eens ingewikkeld ook.

“En de overheid maakt het dan nog eens ingewikkeld ook. Recent werd de omgekeerde toegankelijkheid de regel voor overheids-



Een grond kopen waarop een Vlaams recht van voorkoop rust? Neem contact op met Landelijk Vlaanderen vóór een overeenkomst is getekend.

Landelijk Vlaanderen,
thuis op het platteland



domeinen: is het niet verboden, dan mag je overal rondlopen. Op private domeinen geldt nog steeds een verbod, tenzij het is toegelaten. Leg dat maar uit aan de wandelaar

die niet eens weet dat er een verschil is! De overheid zet bij haar domeinen overal heel officieel lijkende borden van wat wel en niet mag in hun domein. Ik moet bij een weg die toegankelijk is voor wandelaars al expliciet een verbodsbord voor fietsers, ruiters, honden aan de leiband enz. zetten om toch maar duidelijk te maken dat het bord dat uitsluitend wandelaars toelaat, dus ook een verbod voor anderen inhoudt. De mensen kennen de wettelijke regels niet, of ze willen ze niet kennen.”

“Voor de mentaliteit is het ook niet goed om veel verbodsborden te zien staan. Het sociale gedrag van vele mensen is verkeerd. In andere landen hebben recreanten veel meer respect voor het buitengebied. In Schotland

bv. is er ook meer vrijheid, maar zijn er ook veel minder inwoners per km² dan hier. De druk op de natuur is daar sowieso een heel pak lager. Sommigen zouden willen dat alles open is, maar dan kan je de natuur vergeten. Private eigenaars beheren vaak een domein uit liefde voor de natuur en dat is dan ook vaak hun hoofddoelstelling en dient ook gerespecteerd te worden.”

We merken dat vele eigenaars bereid zijn om naast de ecologische en economische functie ook een mooie invulling te geven aan de sociale functie. Anderen mogen mee genieten van hun inspanningen. Echter, door de kloof tussen stad en platteland, zijn vele recreanten vergeten dat zij mogen genieten van de inspanningen van andere burgers die

hiervoor investeren en belastingen betalen. Meer sensibilisering is nodig. We zijn blij dat ambassadeurs als Staf Coppens afgelopen jaar mee de problematiek van loslopende honden aan de kaak stelden, het is een begin. Alle actoren in het buitengebied vragen naar een verhoogde handhaving. Hoewel die niet hoeft te focussen op het beboeten van mensen en pv's uit te schrijven, is hun aanwezigheid voor sensibilisering het hardst nodig. Een te respecteren figuur die herinnert aan de regels en uitlegt waarom ze nodig zijn. “Het is niet aan de stad om haar regels aan het platteland op te leggen,” zoals een Franse rechter eens uitsprak. Het is aan het platteland om haar spelregels te laten respecteren en deze te verduidelijken aan de mensen die haar niet kennen.



Plant je naaldbomen aan naast een waterloop, dan moet je wettelijk 6 m afstand bewaren.

Landelijk Vlaanderen, thuis op het platteland

U beheert uw erfgoed met uiterste zorg.

Wij doen hetzelfde voor uw verzekeringen.

Wat u nauw aan het hart ligt, beschermt u met uiterste zorg. Of het nu gaat om uw patrimonium, uw professionele activiteiten of uw gezin. Wij dragen daar graag ons steentje aan bij. Dankzij onze jarenlange ervaring in het verzekeren van ondernemingen, bedrijfsleiders en zelfstandigen uit alle sectoren weten we perfect hoe we u optimaal kunnen beschermen.

Wenst u meer informatie of persoonlijk advies? Bel ons op **03 482 15 30** of mail naar **info@vandessel.be**.

Over Van Dessel Insurance Brokers

Van Dessel biedt onafhankelijk verzekeringsadvies aan ondernemingen en particulieren. Wij beheersen uw risico's met een pakket polissen op maat van uw bedrijf en uw gezin. En met juist advies van specialisten.

www.vandessel.be

ND
Van Dessel
Insurance Brokers